

Mese a Minden Manna Istenéről és annak szorgalmas mannaszedőről

Olvasandó: 2Móz 16,11-30

¹¹Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: ¹²Meghallottam Izráel fiainak a zúgolódását. Ezért így szólj hozzájuk: Estére húst esztek, reggel pedig kenyérral laktok jól, és akkor megtudjátok, hogy én, az ÚR vagyok a ti Istenetek. ¹³Így történt, hogy még azon az estén fürjek szálltak oda, és ellepték a tábort, reggelre pedig harmat borította a földet a tábor körül. ¹⁴Amikor fölszikkadt a lehullott harmat, apró szemcsék borították a pusztát: mintha apró dara lett volna a földön. ¹⁵Amikor meglátták ezt Izráel fiai, azt kérdezték egymástól: Mi ez? Nem tudták ugyanis, hogy mi az. De Mózes megmondta nekik: Ez az a kenyér, amelyet az ÚR adott nektek eddelül.

¹⁶Ezt parancsolja az ÚR: Szedjen belőle mindenki annyit, amennyit meg tud enni: fejenként egy ómert, a lélekszámnak megfelelően. Annyi adagot szedjete, amennyien egy sátorban vagytok! ¹⁷Izráel fiai így is cselekedtek, és szedett ki többet, ki kevesebbet. ¹⁸Amikor azután megmérték ómerrel, nem volt fölöslege annak, aki többet szedett, sem hiánya annak, aki kevesebbet szedett. Mindenki annyit szedett, amennyit meg tudott enni. ¹⁹Mózes azt mondta nekik: Senki se hagyjon belőle másnapra! ²⁰De nem hallgattak Mózesre. Voltak, akik hagytak belőle másnapra is, de az megkukacosodott és megbüdösödött. Ezért megharagudott rájuk Mózes. ²¹Így mindenki annyit szedett reggelenként, amennyit meg tudott enni. De ha már forrón sütött a nap, elolvadt. ²²A hatodik napon történt, hogy kétszer annyi kenyeret szedtek, fejenként két ómerrel. Akkor elment a közösség összes főembere, és jelentették Mózesnek. ²³Ő így szólt hozzájuk: Ez az, amiről az ÚR beszélt, hogy a nyugalom ideje lesz holnap, az ÚR szent szombatja. Süssétek meg, amit sütni akartok, és főzzétek meg, amit főzni akartok, és tegyétek félre magatoknak mindazt, ami fölösleg, hogy megmaradjon másnapra. ²⁴Félre is tették másnapra, ahogy Mózes megparancsolta, és nem büdösödött meg, féreg sem volt benne. ²⁵Akkor ezt mondta Mózes: Ma ezt egyétek, mert ma az ÚR szombatja van: ma nem találtok mannat a mezőn. ²⁶Hat napon át szedhetitek, de a hetedik napon szombat van: akkor nem lesz. ²⁷Mégis voltak a nép között olyanok, akik a hetedik napon is kimentek szedni, de nem találtak.

²⁸Ekkor azt mondta az ÚR Mózesnek: Meddig akartok még ellenszegülni parancsolataimnak és törvényeimnek? ²⁹Láthatjátok, hogy az ÚR adta nektek a szombat napját.

*Ezért ad ő a hatodik napon két napra való kenyeret. Maradjon mindenki otthon, a hetedik napon senki se mozduljon ki a helyéről!*³⁰*Ezért pihent a nép a hetedik napon.*

Így teltek a napok. Mindenki kiment mannát szedni és este – amikor megmérték a mannát –, annak, aki többet szedett nem lett feleslege, aki pedig kevesebbet szedett nem szenvedett szükséget. Néha zúgolódott a nép a manna egyhangúsága miatt, de aztán újra és újra rácsodálkoztak a manna ajándék-voltára és a Minden Manna Istenének gondoskodó jóságára.

Történt egy nap, hogy valaki nagyon fáradtan jött haza a pusztából és azt javasolta:

– Nézzétek, nap mint nap mindannyian annyit kapunk, amennyire szükségünk van, nem szenvedünk hiányt! Teljesen fölösleges az egész napi fáradás után még itt sorban állnunk és megmérnünk az ómerrel, ki mennyit szedett! Hiszen látjátok, a Minden Manna Istene igazságos és gondoskodik rólunk, mindnyájunknak ad szüksége szerint!

Tetszett a javaslat mindenkinek. Azt mondogatták:

– Legalább jobban kipihenhetjük magunkat és több időnk lesz a családkra!

El is tették az ómert egy külön sátorba. Egyetértéssel mindenki haza ment a maga sátrába.

Másnap kipihentebben indultak reggel mannát szedni és megelégedéssel jöttek haza, mert meg volt az aznapra szükséges élelem.

Történt egyszer, hogy néhányan rátaláltak a pusztára azon részére, ahol nagyobb mannák voltak. Ennek nagyon megörültek, de este nem bírták megenni, amit szedtek és sajnálkozva néztek a maradékra. Tudták, másnapra úgymint kárba vész. Reggel felkeltek – és lássatok csodát – a maradék nem bűdösödött meg, nem kukacosodott meg! Ettől nagyon izgatottak lettek, siettek is a pusztába, hogy megint ők szedhessék fel a nagyobb mannákat.

Ahogy teltek-múltak a napok, azt látták, egyre több mannájuk van, ami nagy boldogsággal töltötte el őket. Mindezt azonban titokban kellett tartani, nehogy megtudják a többiek. Ez sikerült is, de egy idő után különleges érzés kerítette hatalmába őket. Amikor az egyre gyarapodó mannájukra tekintettek, azt érezték: mi többek vagyunk! És ez az érzés nagyon jó volt! Sokáig nem is volt semmi baj. Minden titokban maradt és nagy volt a békeség a táborban. Csakhogy egy idő után a többieken is erőt vett egy addig ismeretlen érzés: ők kevesebbek! Nyugtalanság telepedett az egész táborra és senki sem tudta, miért.

Valaki elgondolkodott magában és azt mondta:

– Elő kell venni az ómert és újra megmérni mennyit szedünk! Azért van rajtunk a nyugtalanság, mert elhagytuk az Úr rendelkezését!

A Többet-szedők nagyon idegesek lettek és azt mondták:

– Nem kell ide ómer, ma már nem olyan időket élünk, hogy szükségünk lenne rá!

Egyikük így szólt:

– Emlékezzetek mit mondott áldott emlékű vezetőnk, Mózes! Kijelentette nekünk az Úr parancsát, hogy szedjen belőle mindenki, amennyit tud!

Többen is felszólaltak:

– Nem ezt mondta! Annyit kell szednie mindenkinek, amennyit meg tud enni!

Ekkor a Többet-szedők bevallották:

– Mi egyik nap véletlenül többet szedtünk, mint amennyit meg tudtunk enni és nem bűdösödött meg, és nem lett kukacos! Mi ez, ha nem a Minden Manna Istenének ajándéka!

Tetszett a népnek az új kijelentés, hogy szedjen mindenki, amennyit tud, ezért demokratikus módon úgy döntöttek, az ómerre továbbra sincs szükség. Maradt a sátorban, ott őrizték hűségesen, mint a régi idők ereklyéjét.

Lelkesítette az embereket az új lehetőség, szedtek is többet, mint ami-re szükségük volt. Mindez meg is nyugtatta őket. Azt mondták, már nem kell aggódniuk a holnap miatt, biztonságos a holnap, kiszámítható a jövő. Istentől lett ez a dolog! Mindenki nagy elánnal kezdte a napot és szedett anynyi mannat, amennyit csak bírt. Gyarapodott is a nép mannában és az egész nép örvendezett. Azonban egyre többször kapták azon magukat, hogy arra figyelnek, mennyit szedett a másik. Ettől újra nyugtalanság kerítette hatalmába a népet. Össze is gyűltek tanácskozásra. Valaki megint elgondolkodott magában és így szólt:

– Elő kell venni az ómert és újra megmérni, mennyit szedünk! Azért van rajtunk a nyugtalanság, mert elhagytuk az Úr rendelkezését!

Most már a Legtöbbet-szedők és a Többet-szedők is nagyon felháborodtak és azt mondták:

– Nem kell ide ómer, ma már nem olyan időket élünk, hogy szükségünk lenne rá!

Az egyik Legtöbbet-szedő így szólt újra:

– Emlékezzetek mit mondott áldott emlékű vezetőnk, Mózes! Kijelentette nekünk az Úr parancsát, hogy szedjen belőle mindenki, amennyit tud! – Majd hozzátette: – Mi igazán nem tehetünk arról, hogy ti kevesebbet tudtok szedni!

Ezután új kijelentést tett:

– A Minden Mannáknak Istene nem tétlenségre teremtett bennünket, hanem arra, hogy mannát szedjünk! Irigykedés helyett jobban tennétek, ha szorgalmasabban dolgoznátok! Járjon gyorsabban a kezetek, dolgozzatok többet és nektek is lesz több mannátok!

Tetszett a népnek az új kijelentés és elment mindenki a maga sátrába.

Az élet egyik pillanatról a másikra megváltozott. Másnap mindenki nagy koncentrációval kezdett hozzá a munkához. Szedés közben nem volt fölösleges mozdulat, nem volt holt idő, sokan még a napközbeni evésről is lemondtak. Ma így mondanánk: optimalizálták a munkaidőt. Mindenki úgy dolgozott, mint a gép – bár mondanom sem kell, a gépet akkor még nem találták föl. Közben azt érezték, valami mégsem jó, nem elég hatékonyak. Így esténként – abban az időben, ami régen az ómerrel való megmérés ideje volt, majd a többi a pihenés és a családdal való együttlét ideje lett –, most mindenki azon gondolkodott, mit kellene tennie, hogy több mannát tudjon szedni. Míg végül valakinek korszakalkotó gondolata támadt: keljenek korábban és feküdjenek később! És úgy történt. Felkelt a nép apraja-nagyja korán, még napkelte előtt. Késő estig szedték a mannát nagy-nagy szorgalommal. Hirtelen úgy megnövekedett mindenkinek a mannakészlete, hogy azt el sem tudjátok képzelni! Örült az egész nép, és elterjedt köztük a mondás: „Nem hiába kelünk korán és nem hiába fekszünk későn, a szorgalmasokon a Minden Mannák Istenének áldása nyugszik!”

Akkoriban az egyik mannaszedő egy éjszaka nem tudott aludni. Összevissza jártak a gondolatai, ahogy ez már ilyenkor lenni szokott az emberrel. Visszaemlékezett, hogy Mózes idejében a másnapra eltett manna tönkre ment, de ma már nem megy tönkre. Valami hála-félével a lelkében nyugtázta magában, hogy Isten nagy áldása ez, amiért ilyen jól élnek. Ezután elaludt és álmot látott: szombaton kint jár a mannamezőn és még több manna hull, mint hétköznap. Fel is riadt hirtelen, mint amikor egy rossz álmóból riad az ember. Épp szombat volt azon a napon és az álma nem hagyta nyugodni. Hirtelen úgy kiugrott sátrából, mintha bolha csípte volna meg! Kiment – dehogy ment, rohant – a pusztába! És lássatok csodát, volt manna! Örömében azt sem tudta hirtelen, mit tegyen. Az első gondolata az volt, visszamegy a táborba és elújságolja a nagy hírt a többieknek. De alighogy elindult, megállt, elgondolkodott és azt mondta magában: nem úgy van ám! Titokban tartom, nem árulom el senkinek, maradjon ez csak az én titkom! Útközben csak úgy visszhangoztak lelkében a kijelentések: – Szedjen belőle mindenki, amennyit tud! – A Minden Mannák Istene nem tétlenségre teremtett bennünket, hanem arra, hogy mannát szedjünk, legyünk szorgalmasak!

Hazafelé gyorsan még azt is kiszámolta, hány szombaton kell szorgoskodni, hogy neki legyen a legtöbb mannája.

De ahogy lenni szokott, mindez nem maradt sokáig titokban, hamar gyanús lett a többieknek a dolog. Kifigyelték, hogy szombatoként eltűnik a táborból és kimegy mannát szedni. Követte hát a példát az egész tábor. Szedték a mannát szombaton is, korán reggeltől késő estéig.

Hirtelen megint úgy megnövekedett mindenki mannakészlete, hogy azt el sem tudjátok képzelni! És boldog volt a nép, és áldották a Minden Manna Istenét, hogy szombaton is ad mannát.

A nagy örömben valaki újabb korszakalkotó ötlettel állt elő:

– Látjátok, a Minden Manna Istene megáldott bennünket, nem győzünk érte hálát adni! De ne bízzuk mi a holnapunkat és – nyomatékosan hangsúlyozta – a gyermekeink jövőjét a véletlenre, mert ki tudja, mit hoz a holnap! Ezért azt javaslom, hozzuk létre a Központi Manna Növekedési Intézetet (rövidítve KÖZMANI), amelynek az a feladata, hogy kiszámíthatóvá tegye a jövőnket!

Tetszett az ötlet mindenkinek. Létre is hozták az intézetet, ahol esettanulmányokat készítettek, valószínűségszámításokat végeztek, mennyi mannára számíthatnak az elkövetkező öt évben. És hogy ez az egész még véletlenül sem maradjon csak álom, megvalósíthatósági terv is készült. Ez lett az első mannasági program: a fenntartható mannanövekedés. Ezután csak úgy dübörgött a mannaság. Aki mindezt kitalálta, később Manna-díjat kapott. A nép pedig örvendezett.

Mindeközben – nem tudom, hogy tudatosan, belső megérzésből, vagy csak megszokásból –, de akadt néhány ember a nép között, aki őrizte a régi hagyományt. Csak annyit szedtek, amennyi szükséges, és szombaton sem mentek mannát szedni. Nehezteltek is rájuk a Szorgalmasok. Azt mondták:

– Micsoda lusta népség! Micsoda igénytelen társaság! Nem is jutnak így ötről a hatra!

Úgy gúnyolták őket, hogy Kegyelemkenyéren-élők.

– Mit kísértitek az Istent! Isten nem tétlenségre teremtett minket, hanem a szorgalmas mannaszedésre!

Mások meg idegesen azt mondták:

– Mi lesz veletek, ha nem lesz mannátok, akkor mit csináltok?! Senkire sem számíhattok, csak magatokra! Micsoda felelőtlen élet ez!

Ettől elbizonytalanodtak, gyötrő kérdések jelentek meg bennük. Tényleg lusták lennének, nem kellene valóban többet dolgozni? Még valami szegyen-félét is kezdtek érezni, amiért Kegyelemkenyéren-élőknek hívják őket.

Valaki megint így gondolkodott magában: – Elő kellene venni az ómert, hogy megmérjük a mannat, de már nem tudták hogyan kell használni.

Néha a Szorgalmasok közül betévedt egy-egy a sátrukba szombaton és irigykedve mondta:

– De jó nektek, van időtök pihenni! – És kicsit magát sajnáltatva, kicsit dicsekedve hozzátette: – Én ezt nem engedhetem meg magamnak! Annyi a manna, hogy ki sem látok belőle és senki nem fogja összeszedni helyettem!

Aztán válasza sem várva rohantak is tovább.

Történt egyszer, hogy a Legtöbbet-szedők közül egy – aki régen a Kegyelemkenyéren-élők közé tartozott –, meglátogatta régi társait. Ahogy meglátta őket, egyszerű sátraikat és annak berendezését, nosztalgiázni kezdett. Elérzékenyült, a könnyeivel küszködött, majd azt mondta:

– Milyen szép is, ha valaki megelégszik a szükségessel! Tudjátok, mennyire hiányzik ez nekem?! El sem tudjátok képzelni, milyen nehéz az életem!

A sátorban lévők nem értették, miről beszél.

Közben újra nagyot változott az élet. Egy idő után ugyanis a Legtöbbet-szedők sátrában már nem fért el a fölösleg, ezért külön mannasátrat kellett építeniük. A Többet-szedők ezt látva előregondolkodtak és megépítették azt a mannasátrat, amire majd akkor lesz szükségük, amikor nekik is olyan sok mannájuk lesz. A Kevesebbet-szedők olykor irigykedve nézték azokat, akiknek mannasátruk is van. Máskor némi beletörődéssel vigasztalták magukat:

– Örülünk annak, ami van.

A Kegyelemkenyéren-élők is hasonlókat gondoltak.

A tábor is átalakult. Külön állították fel sátraikat a Legtöbbet-szedők, külön a Többet-szedők és külön a Kevesebbet-szedők. A Kegyelemkenyéren-élőknek a tábor szélén jutott hely.

A Legtöbbet-szedők közül valakinek korszakalkotó ötlete támadt:

– Annyit dolgoztunk már, hogy megérdemlünk egy kis pihenést! Ünnepeljünk! Szervezzünk versenyt, mérjük össze mannáinkat, kié a legnagyobb és legszebb manna!

Tetszett az ötlet az egész népnek. Ment is mindenki a maga sátrába, hogy előkeresse a legszebb, legnagyobb mannáját. Összegyűltek nagy izgalommal. Megválasztották a Versenybizottság tagjait. Mikor eldőlt a verseny, a megérdemelt ünnepen ünnepélyesen felmutatták a legszebb és legnagyobb mannat. Kijelentés hangzott:

– Íme, az élet, ami megelégt!

És a nép hitt a kijelentésnek! Ezután leültek ünnepelni. Mannaasztalt terítették, minden csoport külön-külön: a Legtöbbet-szedők, a Többet-szedők és

a Kevesebbet-szedők is. A Kegyelemkenyéren-élők a sor végén. És mindenki a neki megfelelőt ette. A Legtöbbbet-szedők a legnagyobbat, a Többbet-szedők a nagyobbat, a kevesebbet szedők a kisebbet. A Kegyelemkenyéren-élők meg a maradékot.

De étkezés közben megint nyugtalanító érzés kerítette hatalmába a népet.

A Legtöbbbet-szedők némi értetlenséggel nézték a más asztalnál ülőket és egyfajta émelység fogta el őket: hogy lehet azt a közepszerű meg apró mannát megenni?! Volt, aki fölényesen ki is mondta:

– Nem tudom, hogy lehet így élni!

Majd gyorsan elfordították arcukat és saját mannájukra figyeltek.

A Többbet-szedők először örömmel kezdték el enni mannájukat, de oly közel ültek a legek asztalához, hogy amikor odatekintettek a mellettük lévőkre, értetlenség támadt bennük: hogy lehet az ő mannájuk nagyobb?! Hol itt az igazság?!

A Keveset-szedők és a Kegyelemkenyéren-élők látva aprószemű mannáikat és a többiek asztalát, arról álmodoztak, milyen jó is lenne egyszer megkóstolni a legnagyobb mannát! Hiszen azt mondták nekik, hogy ez az, ami megelégit! És, ha a fent lévő sikeresek mondanak valamit, az biztosan úgy is van! – No, meg titokban azért kívánatos is volt az a legnagyobb, legszebb manna! Csábította a szemét a Keveset-szedőknek és a Kegyelemkenyéren-élőknek.

Mindnyájan azt érezték, nincs ez így jól, valamit tenni kell! Hogy, hogy nem, valakinek még az is eszébe jutott, hogy elő kellene venni az ómert. Nem jó ez az új mérték, vissza kellene térni a régihez, amit az áldott emlékű Mózes adott nekik. Lelkes tanácskozásba kezdtek és megszületett a nemes kezdeményezés, melynek jelszava „az ómer kötelez” lett. Sok-sok szorgalmas munkával és – tegyük hozzá – némi ügyeskedéssel elérték, hogy valaki közülük bekerüljön a Legtöbbbet-szedők tanácsába. Mikor elérték céljukat, bekerült társuk nem tétlenkedett: átfogó intézkedésbe kezdett egy ómeresebb, igazabb világért. Nagyon optimistán néztek a jövőbe. Volt ellenállás a legek tanácsában, de meggyőzte őket. Némelyik intézkedés még tetszett is a Legtöbbbet-szedők közösségének. Nagyon megdicsérték, hogy milyen sokat tett egy új, emberibb és ómeresebb világ érdekében. Meg is jutalmazták! Azt mondták neki:

– Most már te is megérdemled, hogy egyél a legszebb és legnagyobb mannából! Most már neked is jár!

Amikor megkóstolta a mannát, nagyon furcsa, ismeretlen érzés kerítette hatalmába:

– Igazuk van ezeknek, tényleg ez az élet! – gondolta. Szinte öntudatlanul kezdte mondogatni magában:

– Ez kell nekem! Nekem ez jár! – És mint az ortodoxok a Jézus-imát, folyton csak ezt ismételte, át is járta testét-lelkét!

Nem tudom miért, de egyszerre távolivá lettek a barátai. Ettől sokszor magányosnak érezte magát. Amikor az ómerre gondolt, a tehetetlenség érzése lett úrrá rajta és ezt nehezen viselte. Végül sok gyötrődés után arra a belátásra jutott, nincs szükség az ómerre, ma már nem olyan világot élünk! Amikor egykori társaira gondolt, azzal nyugtatta lelkiismeretét, hogy szedjenek ők is annyi mannat, amennyit tudnak! Előttük is ott a lehetőség!

Mondanom sem kell, közben nem szűnt meg a reggeltől estig, szombat-tól szombatig tartó mannaszedés. Így teltek a napok, így teltek az évek. De egy idő után mindenki azt kezdte érezni, ez egyre nehezebb! A mannaszedés egyre nyomasztóbbá vált. Hirtelen olyan robottá lett, amelyet csak azok az elődök éltek át, akik rabszolgák voltak Egyiptomban. Volt, aki nem bírta a megterhelést és megbetegedett. Más a kimerültségtől szenvedett, de próbált erőt vett magán, mert félt, hogy nem lesz manna. Eddigre már mindenkinek a zsigereibe ivódott, hogy csak magára számíthat. Meg aztán, ha valaki sokáig kimaradt a munkából, másnak adták a mannaszedés jogát.

Egyre többen lettek azok, akik már ki sem tudtak menni mannat szedni. Először azt gondolták, majd csak elmúlik, ha néhány napot pihennek, de nem múlt el. Felháborodva tettek szemrehányást maguknak: – Én eddig többet bírtam! Most hogyhogy nem bírom?! Szégyelltek is magukat emiatt, és ami még rosszabb, értéktelennek és céltalannak kezdték látni az életet.

Voltak, akik a szorgalmas mannaszedésben idő előtt lerobbantak, és voltak, akik idő előtt meg is haltak. Emiatt nagy nyugtalanság fogta el a tábort.

– Hogy történhet mindez? – kérdegették egymástól megrémülve. De a választ senki sem tudta. Volt, aki azt kérdezte dühösen:

– Milyen Isten az, aki megengedi ezt, és tétlenül nézi nyomorúságunkat?!

Egyszer a Legtöbbet-szedők közül halt meg valaki fiatalon. Ekkor bizony mindnyájan nagyon megijedtek és még nagyobb nyugtalanság fogta el őket. Nagyon tehetetlennek érezték magukat, és ezt az érzést igencsak gyűlölték, hiszen micsoda világot építettek fel a szorgalmukkal! De a temetésen minden megoldódott: méltatták az elhunyt életét, mennyire példaértékű az a szorgalom, odaadás, elköteleződés és hivatástudat, amivel egész életében szedte a mannat! Ilyen egy igazi mannaszedőhöz méltó élet! Ezért olyan érthetetlen számunkra mindaz, ami történt. Majd vigasztalás hangzott el: az elhunytnak már nem kell fáradoznia, nem kell korán kelnie és későn feküdnie, mert a nagy mennyei asztalnál mindenki annyi mannat ehet, amennyire szüksé-

ge van! Nem igazán értették az „amire szüksége van” kifejezést, de elhitték, hogy így van és ez megnyugtatta őket. Ezután elment mindenki a maga sátrába és másnap kezdtek mindent előlről.

Egyre gyakoribbá váltak az ilyen esetek. Ezért összegyűlt a nép tanácskozásra. Újra elhangzott a varázsszó: nincs ez így jól, valamit tenni kell! Valaki felkiáltott:

– Gondolkodjunk, Szorgalmas Mannaszedő Testvéreim!

És mindenki elkezdett erősen gondolkodni. Ebből aztán az kerekedett, amit manapság – csúnya magyarsággal – ötletelésnek hívunk.

Valaki elkezdett a kijelentésen gondolkodni: a Minden Mannák Istene nem tétlenségre teremtett bennünket, hanem arra, hogy szorgalmasan szedjük a mannát az Ő dicsőségére. Az a legfontosabb, hogy tudjunk mannát szedni és ne télenkedjünk. Megoldásként ki is fundált egy magvas gondolatot: megelőzés – prevenció!

A többiek is erősen gondolkodtak, a gondolatokból és ötletekből aztán jobbnál jobb programok, tervek és könyvek születtek:

Hogyan maradjunk egészséges mannaszedők?, A boldog mannaszedők kézikönyve, A fáradtság nélküli mannaszedés útja, A meglegedett mannaszedés titka, A mannaszedés terápiás alkalmazása – és el ne felejtsem a legfontosabbakat – *A manna spirituális értelmezése és A lelki mannaszedés*. Valaki írt egy rövid tanulmányt az ómer, a mérték, az igazságosság aktualitásáról és mai használatáról, de hogy, hogy nem, ezt a könyvet betiltották.

Vették is az emberek a könyveket, mint a mannát. De mindez nem volt elég. A boldogság, a fáradtság nélküliség, a meglegedettség, az egészség és a spiritualitás nem igazán akart megszületni. Úgyhogy tenni kellett még valamit. Tettek is. Ekkor hozták létre a lerobbant mannaszedők rehabilitációs és gyógyító központját. Közadakozásból fel is építették a központi sátrat. Mindenki boldog volt, mert ha nem is oldották meg a problémát, mindenképpen tettek valamit.

Elkezdődött az orvoslás és a rehabilitáció.

A kimerülteknek rekreációs terápiát írtak elő, hogy minél hamarabb tudjanak újra dolgozni.

A feszülteknek ordító terápiát írtak fel, hogy kiadják feszültségeiket és nyugodtabban szedjék a mannát.

A hallgatagoknak beszédterápiát javasoltak, hogy vitálisabbak és hatékonyabbak legyenek.

De képzeljétek, mindezek ellenére egyre többen lettek azok, akik annyira tönkrementek, hogy már haszontalanoknak és használhatatlanoknak érezték magukat. A gyógyítók kérdésére kivétel nélkül mindenki arról panaszkodott,

hogy elviselhetetlen bűdös szagot érez az orrában és úgy fáj mindene, mintha kukacok rágnák a testét.

Az egyik gyógyítónak rémlett, hogy régen, Mózes idejében a manna megkukacosodott és bűdös lett, de hogy emberrel történt volna ilyen, arról még senki sem hallott. Nem tudták mi ez a betegség, de a tünetek csökkentése érdekében illatosított manna orrspray-t és fájdalomcsillapító mannát írtak fel a betegeknek, hogy legalább jobban érezzék magukat. A gyógyszerek dobozára nagy betűkkel írták rá: használata szükség szerint! Szóban is figyelmeztették őket: csak mértékkel – vagy ahogy akkor mondták, ómerrel –, mert a mértéktelenség kiszámíthatatlan veszéllyel jár!

Volt, akinél használt a terápia, de sokaknál nem. Ez megint nyugtalansággal töltötte el a népet. Hogyan lehetséges az, hogy nem tudnak mindenkit meggyógyítani a gyógyítók? Ezt számon is kérték rajtuk! Ismét elhangzott a varázsszó:

– Nincs ez így jó! Csináljatok valamit! Ha nem tudtok mindenkit meggyógyítani, inkább menjetek mannát szedni!

Később a nyugtalanságuk feloldódott a szorgalmas munkában, mert tudjuk, hogy a nyugtalanság elleni legjobb gyógyszer a szorgalmas munka. És ahogy enyhült a nyugtalanságuk úgy érezték egészségesek és életerősek, és azt gondolták, tulajdonképpen ilyen betegségeket csak mások kapnak el.

Mindeközben a Kegyelemkenyéren-élők egyre kevesebben lettek. Egyre halkabban és egyre bátoratlanabban próbálták elmondani: – Elő kell venni az ómert, újra meg kell mérni, mennyit szedünk! Azért van rajtunk a nyugtalanság, mert elhagytuk az Úr rendelkezését!

Ezekre a hangokra legtöbben csak legyintettek. Mások nevetve mondták:

– Nem tudjátok ti, mi az élet!

Voltak, akik meg sem hallották és voltak, akik meghallották és elgondolkodtak rajta, de nem tudták mi az, hogy ómer, mi az, hogy mérték.

Az igazsághoz tartozik az is, hogy a Kegyelemkenyéren-élők sem tudták már hogyan kell az ómert használni és azt sem, hogy a valóságban mi is a Minden Mannák Istenének ómere, mértéke, igazsága és igazságossága. De újra és újra elmondták: – Elő kell venni az ómert, újra meg kell mérni, mennyit szedünk! Azért van rajtunk a nyugtalanság, mert elhagytuk az Úr rendelkezését!

A nyugtalanság, feszültség és a békétlenség hol erősebben, hol gyengébben, de ott vibrált a levegőben és mindenkinek a lelkében.

Így teljesedet be a próféta mondása: „Jön majd olyan idő – így szól az én Uram, az Úr –, amikor éhséget bocsátok a földre. Nem kenyérre fognak éhezni és vízre szomjazni, hanem az ÚR igéjének hallgatására. Támolyognak majd tengertől tengerig és északtól keletig. Bolyonganak és keresik az ÚR igéjét, de nem találják.”

Így élte a Minden Manna Istenének szorgalmas népe a maga életét. Jólakottan és mégis éhesen, jólétben és mégis rabságban, biztonságban és mégis félelemben, kiszámítható jövővel és mégis nyugtalanul.

